

דכתיב בפרו של כהן גדול ביום הכפורים:
"בזאת יבא אהרן אל הקודש — בפר בן
בקר".

אטו בקרניה מעייל ליה? וכי אוחו הכהן את
הפר עצמו בקרניו ומכניסו אל הקודש?

אלא בהכרח הוא נכנס בדמו, שמכניסו אל
הקודש, וקרי ליה לדמו — "פר"!

ואידך, הסובר "בפר ולא בדמו של פר",
אמר לך: אין כוונת הכתוב לומר כי יביא אל
הקודש פר, שהרי אין מכניס שם אלא דם.
אלא כך הוא פירושו של מקרא:

במה הוכשר אהרן לבא אל הקודש — בפר
בן בקר חי, שיביאנו לעזרה, ויקריבו
לחטאת, שיעשה בו את כל עבודותיו.

וכעת חוזרת הגמרא לעיקר האיבעיא
שנסתפקנו לעיל, כשמת הכהן הראשון
ששחט את הפר, אם צריך הכהן שנתמנה
לשחוט פר אחר.

ותמהינן: ותיפוק ליה, הוצא את פתרון
הבעיה משום דחטאת שמתו בעליה [הכהן
הראשון] היא.

מיתה — "פר". אלא הכי קאמר: יוציא את
כל הנשאר מן הפר, שהיה פר כשהיה חי
[רש"י].⁽⁶⁴⁾

ואכתי תמהינן: והא כתיב בפר ושעיר של
יום הכפורים [ויקרא טז כז]:

"ואת פר החטאת ואת שעיר החטאת אשר
הובא את דמם לכפר בקודש — יוציא אל
מחוץ למחנה, ושרפו באש את עורותם ואת
בשרם ואת פרשם".

הרי שאף לאחר שחיטה קראתו התורה
"פר"?!⁽⁶⁵⁾

אמר ציריך רב פפא: כאשר הכתוב מדבר
בעור ובשר ופרש, והיינו, בגוף הבשר,
כשנמצאים עורו ובשרו ופרשו כולן יחד,
וכמו בפר ושעיר של יום הכפורים, בזה
דבולי עלמא לא פליגי שנקרא "פר".

כי פליגי בדם בלבד.

מר סבר: גם דם איקרי "פר".

ומר סבר: דם לא איקרי "פר".

אמר רב אשי: מסתברא כמאן דאמר דם
איקרי "פר".

64. ואף בתוספות מבואר, דלא משנינן כן אלא
משום דכתיב: והוציא את "כל" הפר.

וצריך ביאור: והרי בפרשת פר העלם דבר של
ציבור [ויקרא ד כא] כתיב: והוציא את הפר אל
מחוץ למחנה ושרף אותו כאשר שרף את הפר
הראשון וגו', הרי שקראתו התורה "פר" אף
לאחר מיתה, ואף שלא נאמר: את "כל" הפר.

65. כתבו התוספות: והכא ליכא למימר שיוציא

64. ולשון התוספות: שיוציא את כולו, כל מה
שנשאר מן הפר שהיה כבר, ראה שם.

ורבינו אליקים כתב: שיוציא את כולו,
כלומר: האי "הפר" לאו משום דאיקרי "פר",
אלא אתא לאורויי שיוציא כולו עור ובשר.

והריטב"א כתב: שיוציא את כולו, כלומר:
דשאני התם דכתיב את כל הפר, דמשמע
שיוציא את כולו, והא לא שייך למימר אלא
כשהוא שחוט.